

Tigerens Oval hedder pladsen, hvor den årlige traditionelle sportsfestival holdes. Her er det semifinale i brydning. Foto: Jacob Øster

Her slipper du for andre turister

Trænger du til at udforske nye rejsemål, kan det være, at din næste ferie skal gå til Nauru. Ude midt i Stillehavet ligger tropeøen, som engang var verdens rigeste land.

FÅ TURISTER

Flere kilder nævner Nauru som det land i verden, der besøges af færrest turister.

Befolkning: Der bor godt 100.000 mennesker i Nauru, som er et rigtigt land med fuldt medlemskab i FN. Nauru er på størrelse med Anholt og blev tidligere kaldt Pleasant Island.

Priser: Et kilo løg bragt til Nauru med skib koster 20 kroner i et supermarked. Normalt slipper skibsforsyningerne op efter omkring en måned. Et kilo løg bragt til landet med fly sælges for 62 kroner. Et kålhoved bragt med fly sælges for 200 kroner.

Sundhed: Nauru har verdensrekorden i flest diabetikere og overvægtige. 45 procent af befolkningen er overvægtig.

Sociale medier: Naurus regering har valgt at blokere for både Facebook og Messenger.

Jakob Øster, rejseliv@berlingske.dk

"Er du nogensinde blevet idømt dødsstraf uden at blive benådet?"

Af de mange spørgsmål på Naurus alenlange visumansøgningsformular er dette det mærkeligste. "Nej," svarer jeg, heldigvis i fuld overensstemmelse med sandheden, mens jeg filosoferer lidt over, hvilken situation de, som skulle være så uheldige at måtte svare "ja", mon befinder sig i.

Der står også, at man skal sende røntgenbilleder af sit bryst og blodprøver, der viser, at man ikke fejler noget smitsomt. Og at man skal sende papirerne elektronisk. Vedhæftet et pasbillede med ens navn printet bagpå. Det funderer jeg en del over.

Nauru er verdens mindst besøgte selvstændige land. Man forstår godt hvorfor. Ud over at det er næsten umuligt at få visum til ø-nationen, ligger landet afsondret ude midt i det enorme Stillehav. Der er næsten ingen fly der til, og landet har ingen badestrande og stort set ingen turistattraktioner.

Men har man, som jeg, en forkærlighed for at besøge klodens mest fjerne afkroge, skal man naturligvis også til Nauru. Så efter måneders kamp med at fremskaffe de nødven-

dige dokumenter og få kontakt til nogen, der orker at svare hos landets immigrationsmyndigheder, lykkes det mig heldigvis til sidst at sikre mig det forjættede invitationsbrev, der sikrer, at jeg kan få udstedt et visum ved ankomst til Nauru.

Flybilletten er heller ikke nem. Nauru er et godt bud på at være både det dyreste land at flyve til fra Danmark og det land, der har den dårligste forbindelse.

Mindst tre forskellige flyselskaber skal der til på min rute, og da jeg har købt alle billetterne, går det op for mig, at jeg for samme pris i stedet kunne have anskaffet mig en udmærket brugt bil.

En tidlig aften begiver jeg mig af sted på min lange rejse. I fem år har jeg på forskellig vis prøvet at komme til Nauru. Hver gang har flyaflysninger eller manglende dokumenter ageret stopklods. Men nu er papirerne endelig i orden, flyene er booket, og jeg er på vej.

Først flyver jeg til Istanbul, derfra videre til Manila og så til det amerikanske stillehavsterritorium Guam. Derfra stiger jeg om bord på United Airlines' ø-hopper. Ø-hopperen mellemlander hele fire gange - på de tre mikronesiske øer Chuuk, Pohnpei og Kosrae og på Kwajalein, som tilhører Marshall-

øerne - før jeg lander på Majuro, Marshalløernes hovedø.

Derfra tager jeg det ugentlige Nauru Airlines-fly, som efter en sidste mellemlanding i Kiribati endelig lægger an til landing i Naurus "internationale" lufthavn.

Fuglelortøen

Fra få tusind fods højde skuer jeg langt om længe fra mit flyvindue ned over østersformede Nauru. Det føles så langt væk hjemmefra, som man kan komme. Mærkelige lastesystemer, der ligner giraffer af metal, strækker sig fra kysten ud mod havet.

Min guidebog beretter, at Nauru er kendt som "fuglelortøen". Et øgenavn, landet har fået, fordi det har været rigt på naturligt fosfat. Fosfat, som nogle mener er opstået, fordi fuglelort har reageret kemisk med øens koraller.

Lastesystemerne, som jeg kan se fra mit flyvindue, blev brugt til at laste fosfatet på anløbende skibe, og i slutningen af 60'erne gjorde det naturlige fosfat for en kort bemærkning Nauru til verdens rigeste land pr. indbygger. Men i dag, hvor fosfatet næsten er sluppet op, er landet igen blandt de fattigste i verden, og de to metalgiraffer står faldefærdige og rustne

Indflyvningen til Nauru med de særpregede lastesystemer til lastning af fosfat. Foto: Jacob Øster

og vidner om en svunden storhedstid.

Efter ni mellemlandinge og en effektiv flyvetid på 27 timer og 20 minutter rammer den store Boeings landingshjul endelig Naurus asfalt, som, når den ikke agerer landingsbane, udgør det for almindelig vej. I det vi lander, får jeg helt tilfældigt i flyets in flight-magasin øje på en oversigt over de festligheder, der skal holdes i forbindelse med landets uafhængighedsdag. En begivenhed, som ved et sandt lykketræf viser sig at finde sted et par dage efter min ankomst.

Temmelig udmattet efter den lange tur, men opløftet over muligheden for at opleve nationaldagen, stavrer jeg ud af flyet i Nauru. Nu er jeg her endelig. Med ventetider og et par overnatninger undervejs har turen fra Danmark og hertil i alt varet næsten fem døgn.

Få turister besøger landet

- Er du turist? spørger Mohamed overrasket. Mohamed er den eneste taxachauffør i hele landet. Han er flygtet fra Somalia til Australien og er derfra blevet sendt videre til Australiens asylcenter her i Nauru. Efter 11 måneder i centeret er han blevet tildelt flygtningestatus, så han nu kan arbejde som taxachauffør.

- Jeg har kørt taxa i et år nu, og jeg har kun haft fire turister i min vogn, fortæller Mohamed.

Han sætter mig af foran et af landets kun tre hoteller. Menen Hotel hedder det. Det er øens bedste og det eneste, der har svaret på mine talrige bookingforespørgsler. Afsides og upraktisk ligger det, 30 minutters gang fra hovedstaden, Yaren.

- Tag en kæp med, eller fyld sten i lommen, hvis du skal ind til byen, siger indfødte Hansolo, der arbejder i hotellets reception.

- Der er vilde hunde på øen, siger han opklarende.

Jeg takker for tippet og kan ikke lade være med at spørge, om hans navn er almindeligt på disse kanter.

- Nej, siger han med et smil og trækker lidt på skuldrene:

- Min far kunne bare godt lide "Star Wars".

For at kunne komme let rundt på øen - og for at slippe for at skulle gå rundt med sten i lommen - undersøger jeg muligheden for at leje en lille motorcykel. Gul, som er flygtet

De karakteristiske kalkstenstinder, som findes overalt på øen. Her ved kysten, lige før regnen kommer. Foto: Jacob Øster

Alle kneb gælder - her i en af de indledende brydekampe ved sportsfestivalen. Foto: Jacob Øster

← FORTSAT FRA
FOREGÅENDE SIDE

fra Afghanistan og betjener receptionen sammen med Hansolo, siger, at der ikke er nogen i hele landet, der lejer motorcykler ud.

- Men du kan bare låne min, tilbyder han og sender mig det varme, melankolske blik, som er så typisk for afghanere.

Flad transport

Næste dag er Guls motorcykel desværre punkteret, men han siger, at jeg bare skal følge med. Varmen er intens inde i det lille bageri, der hører til hotellet. Guls mange purunge afghanske venner er travlt optaget af at fylde dej i talrige brødforme. Jeg har for et par år siden besøgt deres hjemland og viser dem nogle billeder derfra på min telefon og lirer et par høflighedsfraser af på farsi.

Drengene taler godt nok hazaragi, men det er en afart af farsi, og de forstår godt, hvad jeg siger.

- Du må låne min motorcykel, lige så længe

du har lyst, siger en spinkel, hårdtarbejdende fyr, der hedder Ali Riza.

Han insisterer, da han overdrager mig nøglen, på, at jeg under ingen omstændigheder må betale for at låne den.

Med vind i håret og et kæmpe smil på læben drøner jeg de næste dage rundt på øen. Smilet stivner dog, da jeg efter de første 200 meters kørsel er lige ved at køre frontalt ind i en modkørende bil.

Men humøret vender hurtigt tilbage i top, da jeg beslutter fremover at køre i den rigtige - venstre - side af vejen.

Kystvejen, der leder hele vejen rundt om landet, er kun 19 kilometer lang, så den tur er hurtigt overstået.

Jeg kører også "topside", som de lokale kalder øens bjergrige midte, og ser øens særprægede kalkstenstinder, de delvist nedlagte fosfatminer og et par gamle, rustne tanks fra Anden Verdenskrig. Til sidst kører jeg op til flygtningecentret, men bliver ikke overraskende afvist i porten.

- Du aner ikke, hvor bekymrede vi har været, siger Gul, da jeg sidst på dagen returnerer motorcyklen.

- Du kørte jo af sted i den forkerte side af vejen!

Min lille motorcykel er også særdeles praktisk på selve uafhængighedsdagen. Festlighederne, der markerer, at det er præcis 49 år siden, at landet opnåede selvstændighed - fra en trekløverkolonimagt bestående af Australien, New Zealand og Storbritannien - foregår nemlig spredt ud over flere forskellige steder i hovedstaden.

Foran parlamentet er der flagceremoni, hvor politifolk, brandmænd og damer med blomsterkranse i håret går parade. Og i den lille havn, som de lokale kalder for Gabab Channel, kommer fiskerbådene hjem og får vejret og opmålt deres fangst i forsøget på at vinde præmien for dagens største tun og dagens største marlin.

Dagens ubetingede højdepunkt er dog den traditionelle sportsfestival, som bliver holdt på en åben plads, som hedder Tigerens Oval. Det hele starter med et underligt spil, hvor to hold dystet i en disciplin, der angiveligt kun findes her i Nauru.

Serveren for det ene hold tager en tung bold på størrelse med en brun kokosnød omviklet med fletværk og giver den nærmest en lussing for at fyre den af sted mod modstanderholdet, der skal gribe den. Selv mine medtilskuere, der mest er kommet for at se bryd-

ning, fatter ikke helt reglerne.

Festivalen slutter med brydning, som er Naurus nationalsport. Hele vejen rundt i kanten af Tigerens Oval holder store biler med kølerne pegende ind mod cirkelns midte.

På, i og foran bilerne sidder tilskuerne. Da stjernen Bronco kommer ind, går tilskuernes bersærk. Samtlige biler dytter insisterende i deres horn. Bronco er med flere fremtrædende placeringer ved VM i vægtløftning Naurus ubetinget største sportsstjerne. Åbenbart er han også en habil bryder. I hvert fald når han til tilskuernes store tilfredshed frem til finalen. Som han dog akkompagneret af en kakofoni af dyttende firhjulstrækkere taber knebent.

Da jeg samme aften, efter den særprægede sportsfestival er slut, afleverer motorcyklen til Ali Riza, har jeg selvfølgelig fyldt tanken op.

Jeg ved, han vil nægte at tage imod betaling, så i handskerummet under motorcyklens sæde skjuler jeg 20 australske dollar pr. dag for de dage, jeg har lånt maskinen. En symbolsk betaling for de mange eksotiske oplevelser, det lille køretøj har hjulpet mig til at få her i verdens mindst besøgte land.

Vejen til Nauru

MAN KAN KUN FLYVE til Nauru med Nauru Airlines. Der er to fly om ugen fra Brisbane, et fly om ugen fra Fiji, et fly om ugen fra Salomonøerne og et fly om ugen fra Marshalløerne via Kiribati. Jeg fløj fra København til Manila (4500 kroner retur), fra Manila til Marshalløerne retur (14.000 kroner for en rundrejse med fem-seks mellemlandinger hver vej og stop i Palau og Mikronesien undervejs) og fra Marshalløerne til Nauru (2500 kroner retur).

DER ER INGEN OFFENTLIG TRANSPORT i Nauru ud over flygtningebusser og ingen biludlejning. Man kan enten ringe efter Mohamed, som opererer landets eneste taxa, eller man kan gå, blaffe eller være heldig at låne eller leje en motorcykel eller en bil af en lokal.

DER ER KUN TRE HOTELLER i Nauru. De er kendt for ikke at svare på henvendelser og for at være fuldt booket mange måneder i forvejen. Jeg bookede Menen Hotel fire måneder før

ankomst og fik en officiel bekræftelse, som jeg brugte til at søge visum. Jeg betalte 125 australske dollar (620 kroner) pr. nat for et værelse. Landets to andre hoteller svarede mig aldrig.

VISUM TIL NAURU kan udstedes ved ankomst, hvis man har et invitationsbrev og en hotelbooking. Begge dele er svære at skaffe. Invitationsbrevet udstedes af Naurus immigrationsmyndigheder via e-mail eller fremsendelse af en lang række påkrævede dokumenter. Myndighederne er dog berygtede for kun yderst sjældent at svare på henvendelser. Først da jeg fik en ansvarlig på Naurus konsulat i Brisbane til at hjælpe med at kontakte chefen for immigration i Nauru, fik jeg svar.

Et turistvisum koster 50 australske dollar (knap 250 kroner).

NAURU KAN BESØGES ÅRET RUNDT. Det er tørt og lidt køligere fra marts til oktober.

Små motorcykler er mange lokales foretrukne transportmiddel. Her efter at et voldsomt regnsky har skabt oversvømmelse. Foto: Jacob Øster

Uafhængighedsdagen starter med den traditionelle flagceremoni, hvor det lokale politi står linet op på rad og række. Foto: Jacob Øster

SIDSTE CHANCE: BOOK I DAG!

Spar mere end
25%
på overfarten

**Sæt hverdagen på pause:
Sejl på sommerferie i Sverige og Norge**

Book din sommerferie senest 14/4
og spar mere end 25% på færgeoverfarten.

Rejseperiode: 1. maj - 31. august 2018

Der er begrænset antal pladser, så skynd dig, hvis
du vil sikre dig de billige billetter!

Se mere og book med rabat på stenaline.dk

Stena Line